

JENNIFER L.
ARMENTROUT

PROFEȚIA

Seria
TITANII
❧ VOLUMUL 4 ❧

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

LEDA EDGE

1

Josie

PALELE DE VÂNT din jurul meu îmi aruncau peste obraji şuvițe subțiri de păr blond care-mi scăpaseră din coc. Aerul de seară târzie era încă rece pentru mijlocul lui iunie, cel puțin față de cum eram obișnuită, căci crescusem în partea de sud a statului Missouri, unde vremea în această perioadă a anului era fierbinte ca un fund de drac. Totuși, aveam impresia că aici, între dealurile din Dakota de Sud, nu se făcea niciodată atât de cald.

Inspirând adânc, m-am concentrat la un bolovan mare și cenușiu. Probabil se afla acolo de la începuturile timpului. Ridicând brațul, am canalizat eterul din vene. Puterea mea nu mai era stăvilită de o pereche de brațări nu tocmai obișnuite.

Era o senzație tare plăcută să am din nou puterea aceea, mai ales acum, când îmi venea să arunc în aer lucruri.

Eram foarte supărată pe un *zeu* cu părul blond.

În loc să dau furia la o parte, ca de obicei, am *canalizat-o* spre *akasha*, cel mai periculos element cunoscut muritorilor și nemuritorilor. Nu cu mult timp în urmă, să manevrez

elementul aer fusese dificil pentru mine. Uneori, voiam să mișc ceva și sfârșeam prin a-i da foc.

De aceea, Luke stătea departe de mine când exersam cu elementele.

Mi-am imaginat bolovanul ridicându-se în aer și am păstrat imaginea. Puterea curgea prin mine. La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, bolovanul a început să se clatine, de parcă s-ar fi cutremurat pământul. O clipă mai târziu, s-a mișcat, ca și cum o mână mare l-ar fi luat de jos. Mirosul de pământ fertil a umplut aerul, când bolovanul s-a desprins de la pământ și s-a ridicat.

Am mutat piatra la stânga, apoi la dreapta. A alunecat înainte și înapoi de parcă ar fi fost ușoară ca o pană.

Mă descurcam, dar nu era perfect. Trebuia să pot folosi elementele imediat, fără ezitare. Am coborât bolovanul, tresărind la impact, când s-a așezat strâmb în locașul lui.

Mi-am răsucit trunchiul și am cercetat cu privirea statuile zeilor nenumiți care se ridicau dintre buruienile înalte, aproape așteptându-mă ca o Santinelă sau un Gardian să coboare în grabă colina. Câmpul pe care exersam însă era pustiu.

Mi-am șters sudoarea de pe frunte și m-am întors spre bolovan. Ignorându-mi oboseala, mi-am scuturat umerii și brațele. O parte din mine își dorea să tragă un pui de somn.

Dormeam *mult*, în ultima vreme.

Cică era normal, cel puțin în primele luni de sarcină. Știam asta fiindcă făcusem cercetări pe Google. Bine, fie! Citisem o grămadă. Parțial, aș fi vrut să nu o fi făcut, pentru că aflasem despre tot felul de lucruri pe care aș fi preferat să nu le știu.

Descoperisem că sunt genul care-și face griji.

Rahat, chiar puteau merge prost multe! Atât de multe! Și nici măcar nu luam în considerare poveștile de groază cu nașteri, pe care-mi pierdusem o după-amiază întreagă citindu-le.

Am rămas traumatizată.

Dar se puteau întâmpla atâtea! Dacă pățea copilul ceva? Nu mi se părea o întrebare absurdă. Sarcinile obișnuite eșuau mereu, dintr-un motiv sau altul. Unele femei nici măcar nu află vreodată de ce și-au pierdut copiii. Uneori, se întâmplă fără motiv.

Și, așa cum îi spusese lui Seth, noi nu eram *obișnuiți*.

El era zeu, iar eu făceam parte dintre semizeii. Viața lui era periculoasă, iar a mea, nu cu mult mai sigură. De fapt, viața mea era mult mai plină de primejdii. El era absolut. Asta însemna că numai altă ființă absolută îl putea ucide. Tot era de speriat, dar existau numai alte două persoane în viață care puteau să prezinte cu adevărat un risc pentru Seth.

Cronos.

Și Zeus.

Iar eu...

Am tresărit. Cam orice altă ființă care era mai bine pregătită la lupta fizică și mai pricepută la controlarea elementelor putea fi un pericol pentru mine și pentru copilul meu. Ca semizeită, eram mai greu de ucis.

Dar puteam fi ucisă.

Și dacă eram rănită grav într-o luptă cu Titanii? Ce-ar fi însemnat asta pentru copil? Faptul că supraviețuise perioadei în care fusem ținută prizonieră de Hyperion însemna că e un luptător. Fără îndoială. Dar tot vulnerabil era, pentru că eu... eu eram vulnerabilă.

Dar nu și slabă.

De aceea eram acolo, și nu moartă de spaimă, în pat.

Am chemat din nou elementul aer, dar de data asta n-am ridicat mâna.

A trecut o clipă. Bolovanul s-a ridicat.

Bun! Era bine!

Expirând pe nas, am coborât *ușurel* bolovanul și apoi l-am ridicat iar.

Am continuat să fac asta până când voința mea a devenit o acțiune imediată. Până când piatra n-a mai tremurat înainte să se ridice.

Nu m-am oprit până ce n-am făcut totul *bine*. După vreo duzină de încercări, bolovanul chiar a făcut ce voiam și s-a ridicat fără nicio ezitare.

Un zâmbet mi s-a ițit pe buze, în timp ce priveam piatra, care plutea la un metru deasupra pământului. Cred că avea o tonă, dar o ridicasem cu ajutorul minții.

Cât de șmecher vi se pare?

Chiar și după ce trecusem prin multe și văzusem încă și mai multe, tot erau momente în care nu-mi venea să cred că era aieva.

Că făceam parte din tagma semizeilor.

Că eram îndrăgostită de un zeu.

Că eram însăr...

O crenguță a trosnit, sperându-mă. Bolovanul a căzut, lovind pământul cu suficientă forță să dărâme gardul de fier înalt până la genunchi din partea din spate a câmpului.

— Uau! s-a auzit vocea profundă, ușor muzicală. L-ai scăpat de parcă ardea.

Era *el*.

Se întorsese.

M-am răsucit și, ca de fiecare dată, mi s-a oprit respirația. Indiferent cât de supărată eram pe Seth, tot îmi bătea inima

mai repede când îl vedeam. Era... pur și simplu frumos. Atât de frumos, că te dureau ochii!

Avea un chip perfect. În unele zile, nu credeam că Seth era adevărat. Pomeții lui lași și buzele pline păreau modelate din argilă. Bărbia curbată era parcă dăltuită din cea mai fină marmură, la fel ca fiecare centimetru pătrat din trupul lui.

Ar fi trebuit să știu, pentru că îi cunoșteam fiecare centimetru pătrat din corp.

Prima dată când îl văzusem pe Seth, pe scările Universității Radford, când viața mea era normală, iar zeii, doar niște mituri ale Greciei Antice, îmi amintise de un înger căzut. Un înger căzut cu dificultăți de acceptare a limitelor personale, însă nu mai cunoscusem pe nimeni care să arate așa. Seth nu era înger, căzut sau nu. Era zeu! Pe bune!

Alesul.

Zeul Morții și al Vieții.

Evident că arăta ca un zeu.

Dar nu-mi păsa cât era de sexy. Eram foarte supărată pe el.

El părea să ignore acest aspect, fiindcă mi-a oferit zâmbetul acela care, de obicei, îmi umplea pieptul de fluturi.

— Ți-am zis cât de tare mă excită când muți chestii cu mintea?

A înconjurat câteva pietre mai mici, unele peste altele.

— Pentru că, dacă nu, îți aduc acum la cunoștință. Chiar mă ex...

— Las-o baltă!

Mi-am încrucișat brațele la piept.

Sprâncenele, ceva mai întunecate decât părul lui auriu, s-au încruntat.

— Ce să las?

— Nu încerca să mă flatezi! am zis. Sunt supărată pe tine.

Seth s-a oprit la 30 de centimetri de mine, confuz.

— De ce ești supărată pe mine?

M-am uitat la el o clipă și mi-am dat seama că, într-adevăr, nu avea idee că știam ce pune la cale.

— Nu am vorbit despre ceva, Seth.

Ridicând o mână, și-a dat părul după ureche.

— Da, am aceeași senzație.

— Știi că s-au întâmplat multe în ultimele săptămâni. Chiar luni. Lumea mea s-a schimbat – la fel și a ta. Am aflat că tatăl meu este Apollo și că ar trebui să ajut la înmormântarea unor Titani nebuni, lucru pe care, apropo, tot nu știm cum să îl facem. În orice caz, s-au întâmplat chestiile cu mama și cu bunicii mei.

Mi s-a frânt vocea. Mi-am înghițit nodul din gât.

— Și apoi chestia cu Atlas și cu Solos. Ai devenit zeu și ai luat-o razna.

Colțurile buzelor lui au început să se lase.

— Apoi, m-a răpit Hyperion, dar m-ai găsit, și evident că a fost minunat, am continuat să îi prezint pe nerăsuflăte momentele esențiale din ultimele câteva luni. Apoi am aflat că sunt însărcinată, iar tu l-ai ucis pe Hyperion, deci, da, s-au întâmplat multe lucruri nebunești, dar nu am *uitat*.

— Ce să uiți? a întrebat el, cu ochii lui de chihlimbar lucind în lumina palidă a soarelui.

Mă furnica pielea de frustrare când am făcut un pas spre el.

— Unde ai fost?

— Ți-am zis. M-am întors în Andros, să văd ce face...

— Basil, l-am întrerup. Dar n-ai făcut doar asta, nu?

Seth a deschis gura, dar n-a zis nimic. Ochii i s-au mărit.

Au trecut câteva secunde.

— Josie...

— N-am uitat, i-am adus aminte, desfăcându-mi brațele și inspirând scurt. Știu că dorința de a vedea ce face Basil n-a fost singurul motiv să te întorci în Andros. Nu știu dacă ai uitat că te-am văzut cu ea...

— Lucrurile nu stau chiar așa.

Seth era, dintr-odată, chiar în fața mea.

— Când m-ai văzut cu Karina, eram...

— Te reîncărcai! Știu!

Mi-am ridicat bărbia, să îl privesc în ochi, pentru că era cu minimum un cap mai înalt decât mine.

— Știu că nu era vorba de ceva romantic. Nu despre asta vorbesc.

Ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— Știi că trebuie să fac asta. Dacă n-ar trebui, n-aș face-o. Serios!

— Da, știu! am repetat, și chiar știam.

Când Seth devenise zeu, înțelesese, în sfârșit, de ce se lup-tase mereu cu atracția eterului. Acesta hrănea abilitățile zei-lor și îi făcea nemuritori. De aceea Olimpienii rămâneau în Olimp. Locul era înconjurat de eter. Dar Seth, care trăia în lumea muritorilor, putea să-și ia eterul numai... hrănindu-se, așa cum făceau Titanii.

— Nu ar fi trebuit s-o fac atât de repede, dar, după ce m-am luptat cu Hyperion și cu daimonii ăia care s-au târât afară din pământ, aveam nevoie.

Trecuseră doar două zile de când Seth îl doborâse pe Hype-
rion, dar zilele acelea fuseseră pline. Moartea lui Hyperion nu
doar că pricinuisse o schismă a ținutului muritorilor, permițând
daimonilor să iasă din Tartar. Cu o zi în urmă, un cutremur
zguduise Oklahoma. Muritorii n-aveau idee că nu era un fenom-
en obișnuit. Nu știam de ce se întâmplase iar, dar credeam

că avea legătură cu imensa putere a lui Hyperion. Moartea lui avea un efect tip bulgăre de zăpadă.

Dar nu asta era ideea.

— Nu mi-ai spus adevărul, am zis. Mi-ai fi putut dezvălui adevăratul motiv pentru care te-ai întors.

Seth n-a zis nimic. Și-a ferit privirea. Și-a încleștat maxilarul.

— Înțeleg că a trebuit s-o faci și voi fi sinceră: nu îmi place că trebuie să fie una dintre preotese, dar înțeleg. Ești nevoit.

Am făcut un pas înapoi, iar capul lui Seth s-a întors încet spre mine.

— Dar ce nu înțeleg este de ce m-ai mințit.

— Nu asta a fost intenția.

Am ridicat din sprâncene.

— OK! Am sperat că nu te vei gândi la ce făceam, s-a corectat, și nu mi s-a părut mai bine.

— Serios?

— Da! Serios!

A oftat, trecându-și o mână prin păr.

— Nu sunt tocmai mândru, Josie.

— De ce ți-ar fi rușine? Trebuie s-o faci. Ești zeu...

— Dar știi că ție nu-ți place. Știi că te deranjează, evident. Ticălosul acela s-a hrănit din tine până ce aproape te-a ucis... și ne-a ucis copilul. Și tu vrei să știi precis când fac același lucru?

— Nu e același lucru.

M-am apropiat de el și i-am întors chipul spre mine.

— Ce faci tu nu este la fel cu ce a făcut Hyperion, din multe motive. Cum ai putea să crezi că e la fel?

Seth și-a încleștat maxilarul.

— Deci ești 100% OK dacă fac asta? Nu te deranjează deloc?

— Sincer? Aș vrea să nu fi fost Karina, care este absolut superbă și trebuie să te apropii și să fii intim cu ea, dar în rest? Nu! Nu mă deranjează!

I-am mângâiat maxilarul, în timp ce vântul îi sufla o șuviță de păr peste obraz.

— Aș vrea să fi fost eu cea care-ți oferă ce ai nevoie.

— Nu! Seth s-a desprins de mine și a continuat: Nu te voi folosi niciodată pentru asta. Nu ne voi pune copilul în pericol, folosindu-te pe tine.

— Nici nu sugeram asta, am zis. Singura parte care mă supără este că ai încercat să-mi ascunzi ce se întâmpla. Asta face să pară că e greșit. Și să cred că nu ai încredere deplină în mine.

— Îți încredințez viața mea, Josie! Ești singura persoană în care am încredere.

— Dar nu ai suficientă, încât să știi că nu te voi judeca? Sau că nu voi înțelege ce trebuie să faci? Mă ferești de o parte imensă a vieții tale care nu va dispărea ca prin farmec. Nu vreau să devină un soi de secret murdar între noi și amândoi să ne prefacem că nu știm nimic.

Am inspirat scurt.

— Vom avea un copil, Seth. Nu vreau să intervină nimic între noi. Nici acum și nici vreodată. Aș vrea să fim pe aceeași lungime de undă, mereu.

Seth și-a lăsat mâinile pe lângă corp. A tăcut atât de mult, încât nu mai știam la ce se gândește, apoi s-a mișcat așa de repede, că mi-a fost greu să-l urmăresc. Într-o clipă, era lângă mine, cu un braț în jurul taliei mele și o mână la baza gâtului meu. M-a sărutat.

Tot trupul mi-a tresărit, surprins. Nu era un sărut lent. Nu, era adânc și m-a ars până în suflet. Mâinile mele i-au cuprins

umerii, dar nu l-am împins. I-am înconjurat gâtul cu brațele, iar strânsoarea din jurul taliei mele a devenit apăsată. M-a lipit de corpul lui. Sărutul mi-a aprins toate simțurile.

Și-a desprins gura de a mea și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Ai dreptate! a zis, expirând întretăiat. Ar fi trebuit să îți spun ce fac.

— Ar fi trebuit, am spus, cu degetele împletite în părul moale de la ceafa lui.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, în timp ce vorbea aproape șoptit:

— Nu vreau să mai fie nimic între noi, de acum înainte.